

EL LLENGUATGE

Vers i envers

28/X/1976

Entre les preposicions catalanes poc usades en la llengua parlada tenim vers i envers, que indiquen uns tipus de relació anàlegs: els que es refereixen a la direcció. L'ús d'aquestes preposicions, però, és avui corrent en la llengua escrita, encara que no sempre, pel que hem pogut observar, amb un encert total.

Vers indica una direcció aproximada. Vol dir, doncs, «cap a la banda de» o «cap al costat de». La seva justa aplicació, per tant, correspon a frases com Aquest poble cau vers la muntanya o Es van allunyar vers el riu. També pot indicar un valor aproximatiu de quantitat, temps o lloc: Ens vam conèixer vers 1956.

Envers, en canvi, significa més aviat «en allò que concerneix (algú)», és a dir, que té un sentit, podriem dir, moral. El seu ús més adequat, el trobem en oracions com Els seus sentiments envers ella no han canviat o No pot dissimular l'admiració envers el seu contrincant.

No és rar, com hem insinuat, de trobar usat envers en lloc de vers i viceversa, i caldrà, per tant, que es procurés ajustar l'ús d'aquestes preposicions a l'esquema que hem formulat. Però potser el que més ens ha cridat l'atenció és l'abús que algú comet de la preposició vers, amb la qual arriba a substituir sistemàticament la preposició composta cap a. És cert que el diccionari normatiu admet l'ús de vers amb el valor de cap a, però d'una manera restringida, únicament en llenguatge poètic. I encara que veiem capaçotes les seves, aquesta mena d'ús és molt poc freqüent. (...) I en aquesta obra de subjugar una vigorosa resistència, perquè davant la llibertat, és a dir, llibe